

Στα Άγια Δισκοπότηρα οφείλουμε την λευτεριά μας.

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός.

Στην άκρη μιας μικρής λίμνης ξεδιψούσαν κάποια περιστέρια. Λίγο πιο πέρα, αναπηδούσαν έξω από το νερό, παίζοντας, λίγα βατράχια. Ξαφνικά κάποιος έριξε μια μεγάλη πέτρα. Τα νερά αναταράχτηκαν. Τότε, τα μεν περιστέρια υψώθηκαν στον ουρανό, οι δε βάτραχοι όρμησαν και βούτηξαν στη λάσπη, κοάζοντας, και δεν ξαναφάνηκαν. Ο μύθος είναι του Μεγάλου Βασιλείου, του ουρανοφάντορος....

Συμβαίνει αυτό που συμβαίνει, με τον λεγόμενο κορονοϊό. Έπεσε μια τρανή κοτρόνα στην λίμνη της αφασίας και της περιρρέουσας ευδαιμονίας. Ταράχτηκαν πολλοί και πολύ. Ταράχτηκαν οι εκκλησιομάχοι της αγραβάτωσης θολοκουλτούρας. Ταράχτηκαν και οι αβροδίαιτοι τζιτζιφιόγκοι των τηλεοπτικών αναθυμιάσεων, οι βάτραχοι της τιποτολογίας. Πώς αντιδρούν; Βούτηξαν στη λάσπη και κοάζουν: φταίει η Θεία Κοινωνία. Τα περιστέρια όμως, τα παιδιά του Χριστού μας, πετούν ψηλά, υψιπέτες αετοί.

Τα ίδια λασπώδη βατράχια βάλλουν και κατά των Ενόπλων Δυνάμεων της Πατρίδας που την υπερασπίζονται και αποκρούουν τα μανόμενα ταγκαλάκια του τουρκοερτογάν στον Έβρο. Χωμένοι στον βούρκο τους ψελλίζουν τις συνήθειες μαγαρισιές: οι φασίστες -οι Ένοπλες Δυνάμεις μας- δεν αφήνουν τους ταλαίπωρους Πακιστανούς και Αφγανούς να κυριεύσουν την Πατρίδα... Πιάνουμε την μύτη, μας πνίγει η δυσωδία

τους... Και αναρωτιέσαι περίλυπος: μα υπάρχουν Έλληνες που στηρίζουν και ψηφίζουν αυτό το καρκίνωμα;

Θυμάμαι, είχα διαβάσει, ότι ρώτησαν τον άγιο Ιουστίνο Πόποβιτς: «Τι θα κάνεις Γέροντα, αν ακούσεις ότι γίνεται πόλεμος;» Απάντησε: «Θα μπω στο ναό και θα κάνω μια Θεία Λειτουργία παιδί μου!!».

Ναι, οι Θείες Λειτουργίες, το μυστήριο της Θείας Κοινωνίας κράτησε και κρατά και θα κρατήσει πατρίδα μας. Τα άγια δυσκοπότητα απελευθέρωσαν την Ελλάδα.

Διαβάζω στον β' τόμο των «Απάντων» του Γ. Τερτσέτη, σελ. 322, από ομιλία του στις 25 Μαρτίου 1869.

«Κύριοι ακροαταί, εις τα 1822 πολεμιστής στρατιώτης περίφημος επήγε εις σεβάσμιον πνευματικόν να ξομολογηθεί, να μεταλάβει. Εξωμολογήθη, ο πνευματικός τον ευχήθη, τον εχάιδευσεν, αλλά του είπε: δεν μπορώ να σε δώσω μεταλαβιά. -Διατί;- Χύνεις αίμα ανθρώπινον! Ωργίσθη ο στρατιώτης και έτρεξε παραπονούμενος εις τον επίσκοπον Μεθώνης. Την Κυριακήν, του λέγει, να είσαι εις την λειτουργίαν, να είσαι πλησίον μου. Ήλθε η Κυριακή, ψάλλεται η λειτουργία. Ο Δεσπότης εις την μεσινήν θύρα, εις την ώρα της μεταλαβιάς κρατώντας το δυσκοπότηρο, φωνάζει τον στρατιώτη, έλα του λέγει, πάρε, κράτει το δυσκοπότηρο- μετάλαβε με τα ίδια σου τα χέρια. Τα χέρια σου είναι πλέον αθώα και πλέον ευεργετικά εις την πατρίδα από το εδικά μας. Ημείς οι ιερείς δεόμεθα τον Ύψιστο με τη φωνή, εσύ σταίνοντας τα στήθη σου εις τα βόλια του εχθρού».

(Αυτοί είναι επίσκοποι, καπεταναίοι του Γένους, που όταν οι περιστάσεις το απαιτούσαν, υψώνονταν σαν περιστέρια ψηλά από εντολές και εντάλματα ανθρώπων. Τέτοιοι μας απελευθέρωσαν, ενώ σήμερα ακούμε “ιερές μουρμούρες” κάποιων υποταγμένων στα σκύβαλα του κόσμου. Είναι προδοσία, κατά της αμωμήτου Πίστεώς μας, η υποχώρηση στις τσιρίδες των χριστομάχων).

Βαλτέτσι, 12 Μαΐου 1821. Το γιαταγάνι του Νικηταρά του Τουρκοφάγου, γονατίζει την υπερφίαλη Τουρκιά. «Εκείνην την ημέρα» υπαγορεύει ο Κολοκοτρώνης στα Απομνημονεύματά του, «ήταν ημέρα Παρασκευή και έβαλα λόγον, ότι: Πρέπει να νηστεύσωμεν όλοι διά δοξολογίαν εκείνης της ημέρας και να δοξάζεται αιώνας αιώνων έως ου στέκει το έθνος, διατί ήτον η ελευθερία της Πατρίδος».

20 Ιουνίου 1913. Μάχη του Κιλκίς. Διαβάζω στο βιβλίο «Αθάνατη Ελλάς» του Δ. Καλλιμάχου, εθελοντού ιεροκήρυκος της Ε' Μεραρχίας: «Επέρασεν ωραία η νυχτιά κατόπιν ενός μεγαλειώδους θριάμβου. Και

την επαύριον την αυγήν της 20 Ιουνίου, ενώ οι πρώτες ακτίνες του ηλίου ερρόδιζον τας κορυφάς των μενεξεδένιων οροσειρών του Μπέλες, ήκουσα και το τραγούδι των παλληκαριών μας. Ήτο η εωθινή των προσευχή. Εσταυροκοπήθησαν και έψαλλον, βαδίζοντες, την ωραία λεβεντιά και την πατρίδα που εγιγαντώνετο με το θριαμβευτικό των διάβα.

–Παπούλη, θέλω να φιλήσω τον σταυρό σου για βοήθεια, κι αν πάγω, να πάγω σαν Χριστιανός...

–Ο σταυρός μαζί σας, παλληκάρια μου».

Και όταν έφτασαν στην Δοϊράνη έσπευσαν να λειτουργηθούν στον ναό του προφήτου Ηλιού. «Είπα ενώπιον πυκνού εκκλησιάσματος ό,τι ήτο δυνατόν να λεχθή υπό το κράτος τοιούτων ισχυροτάτων εντυπώσεων, προσπαθισας να ερμηνεύσω τα ανεξερεύνητα της Θείας Πρόνοιας ήτις ηυδόκησε να επιταχύνει την εκπλήρωσιν των εθνικών χρησμών... 500 χρόνων». Και πάλι Θεία Κοινωνία από τους αθάνατους μαχητές του Κιλκίς, τα λαμπρά παλληκάρια που απελευθέρωσαν την Μακεδονία, αυτήν που έπνιξαν «οι βάτραχοι» στον βούρκο των Πρεσπών.

«9 Μαρτίου 1940. Ημέρα Κυριακή. Κυριακή της Ορθοδοξίας και μνήμη των αγίων Σαράντα.

Στο μέτωπο της Αλβανίας είναι παρών ο ίδιος ο Μουσολίνι και κατευθύνει προσωπικά την περίφημη εαρινή επίθεση.

Νιώθω μία ψυχική αγαλλίαση, συνδυασμένη με έντονη νευρικήτητα.

Ενώ δηλαδή νωρίς το πρωί ετοιμαζόμασταν για να τελέσουμε στο σπίτι που μέναμε τη θεία Λειτουργία, ξαφνικά άρχισε καταιγισμός πυρός από όλμους του αντίπαλου πυροβολικού.

Παπούλη μου, μου λέει ο διοικητής, πώς να κάνουμε σήμερα Λειτουργία;

Σήμερα ακριβώς επιβάλλεται να λειτουργήσουμε, απάντησα εγώ, για να μπούμε κάτω από την προστασία του Θεού.

Ο διοικητής τελικά υποχώρησε, κι έτσι απολαύσαμε τη θεία μυσταγωγία με μία ωραία χορωδία από τους στρατιώτες, ενώ ο γύρω χώρος είχε μεταβληθεί σε κόλαση φωτιάς.

Στη Λειτουργία αυτή ζήσαμε τη θαυμαστή παρουσία του Χριστού.

Δύο φορές στην διάρκεια της οβίδες πυροβολικού έγλειψαν την άκρη του τοίχου του σπιτιού μας και έπεσαν στον απέναντι χώρο και βυθίστηκαν στο χώμα χωρίς να εκραγούν.

Αν έσκαζαν, θα σκοτωνόμασταν όλοι μέσα στο σπίτι... Την μέρα αυτή κοινώνησαν ο υποδιοικητής, ο υπασπιστής και πολλοί στρατιώτες του συντάγματος».

Διηγείται ο μακαριστός μητροπολίτης Αργολίδος Χρυσόστομος Δεληγιαννόπουλος που εκοιμήθη στις 4 Ιουλίου του 1985. Υπηρέτησε ως στρατιωτικός ιερέας κατά την γιγαντομαχία του '40. Στις αετοράχες της Πίνδου και της Βορείου Ηπείρου. Διηγήσεις που αποδεικνύουν πως η Θεία Κοινωνία ήταν η μεγάλη δύναμη, η εξ ύψους βοήθεια, που θωράκιζε και ενθάρρυνε τους Έλληνες στο μέτωπο.

Παρέθεσα τρεις μαρτυρίες από τα τρία ψηλώματα της εθνικής μας ιστορίας, από την Επανάσταση 1821, τους Βαλκανικούς Πολέμους του 1912-13 και το Έπος του 1940. Επαναλαμβάνω: Τα άγια δυσκοπότητα απελευθέρωσαν την Πατρίδα. Η Ελλάδα μεταλαμβάνει σώμα και αίμα Χριστού και πολεμά για την λευτεριά της.

Ας το βάλουν όλοι καλά στο νοσηρό μυαλό τους, όσοι βλασφημούν κατά της Θείας Κοινωνίας:

Η Εκκλησία του Χριστού «πολεμουμένη λαμπρότερα καθίσταται».

Δημήτρης Νατσιός
δάσκαλος-Κιλκίς

Πηγή : www.antibaro.gr/article